

تأثیر دو نوع روش قلمه-پیوند و هورمون اسید ایندول بوتیریک بر تکثیر یاس خوشه‌ای

موسی سلگی^{۱*}، حسین باقری^۲، زهرا یاریانی هاشم‌آبادی^۳

^۱ *استادیار گروه علوم باغبانی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه اراک

^۲ دانش‌آموخته کارشناس ارشد گروه علوم باغبانی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه اراک

^۳ دانشجوی کارشناسی ارشد اصلاح و فیزیولوژی گل و گیاهان زینتی، گروه علوم باغبانی، دانشکده کشاورزی و

منابع طبیعی، دانشگاه اراک

*نویسنده مسئول: M-solgi@araku.ac.ir

چکیده

یاس خوشه‌ای (*Syringa vulgaris*) یکی از مهم‌ترین درختچه‌های مورد استفاده در فضای سبز می‌باشد. مهم‌ترین روش تکثیر یاس خوشه‌ای پیوند نمودن آن روی پایه‌های برگ نو (*Ligustrum vulgare*) می‌باشد. روش قلمه-پیوند یکی از روش‌های جدید تکثیر برخی درختان و درختچه‌های زینتی می‌باشد. در این تحقیق برای اولین بار از تکنیک قلمه پیوند در تکثیر یاس خوشه‌ای استفاده شد. به همین منظور آزمایشی به صورت فاکتوریل و در قالب کاملاً تصادفی با ده تکرار در زمستان ۱۳۹۴ و بهار ۱۳۹۵ به اجرا درآمد. دو فاکتور شامل دو نوع روش قلمه-پیوند (نیمانییم و امگا) و سه سطح کاربرد اسید ایندول بوتیریک (۰، ۱۰۰۰ و ۲۰۰۰ قسمت در میلیون) بودند. سه ماه پس از پیوندزنی صفات درصد قلمه پیوندهای ریشه‌دار شده، پیوندک‌های برگ داده، قلمه پیوندهای خشک شده، نتایج نشان داد که تأثیر نوع روش قلمه پیوند بر صفات درصد قلمه-پیوندهای ریشه‌دار شده، قلمه پیوندهای خشک شده و پیوندک‌های برگ داده معنی‌دار گردید. بر اساس نتایج، روش قلمه-پیوند نیمانییم سبب افزایش معنی‌دار درصد قلمه پیوندهای ریشه‌دار شده و پیوندک‌های برگ داده و کاهش درصد قلمه-پیوندهای خشک شده نسبت به روش امگا گردید.

کلمات کلیدی: قلمه پیوند، یاس خوشه‌ای، ریشه‌زایی، برگ نو